

никъ?“ Азъ протестирахъ енергично противъ това, като казахъ че такова нѣщо не съмъ направилъ.

— Ахмедъ бей! — мюдюринътъ повика докторътъ, който сѣдеше въ другата стая, — истина ли е че тозъ е казалъ тия рѣчи?

Лукавото, подло лице на докторътъ показа се на прагътъ, и безъ да ме погледне, издума:

— Да, истина е! азъ самъ чухъ.

Сега азъ разбрахъ капанътъ, въ който съмъ се уловилъ. Тозъчасъ мюдюринътъ дига ржката си и искаше да ме удари по главата. Азъ се дръпнахъ и паднахъ въ ржцѣтъ на забитиѣ, които стояха отъ дирѣ ми, а мюдюринътъ ме истика като крѣскаше бѣсно:

— Полисе, атжнъ полисе (въ полисеътъ хвърлетъ го въ полисеътъ.)

Забитиѣ ме отвлѣкоха низъ стѣлбитиѣ, преведоха ме прѣзъ дворътъ на министерството и ме заведоха въ „горнията тъмница“ (юкаракъ-ханухане), която бѣше отвѣдъ пѣтътъ на Министерството.

Влѣзнахме най-първо прѣзъ първи врати, послѣ прѣзъ втори и трети, и достгнахме въ малко, отъ всички страни съ дебели греди барикадирано мѣсто. Отъ едната страна сѣдѣше на високо „тумрукъ-агасж“, Саадуллахъ-ефенди, който записа името ми въ една книга и ме предаде на други забити, като ме мѣреше съ дивъ погледъ отъ петитѣ до главата. Тѣ ме зеха и ме преведоха прѣзъ дворътъ на тая тъмница, подирѣ влѣзнахме въ една сграда, която бѣше малко на страна. Но испочупени стѣлби излѣзохме въ единъ ходникъ, на който отъ двѣтъ страни бѣха малки килийки, колкото чловѣкъ да се протѣгне, а мене хвърлиха въ първата отъ тѣхъ, която бѣше праздна.

Щомъ влѣзохъ, заключиха ме изъ вѣнъ, а азъ скочихъ на малкото прозорче, което бѣше горѣ до самиятъ таванъ. да видя гдѣ се намирамъ. На единъ